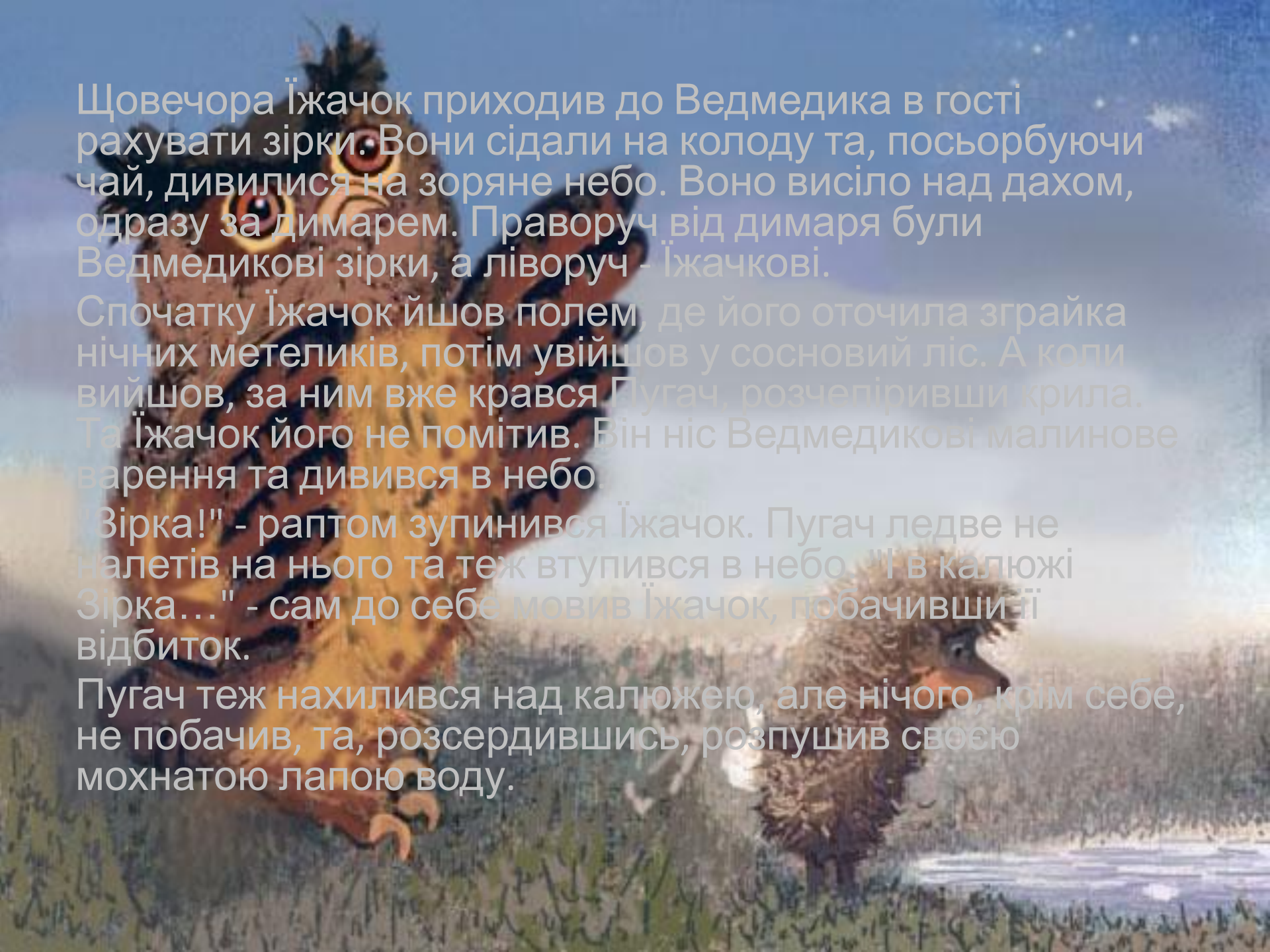

Їжачок в тумані

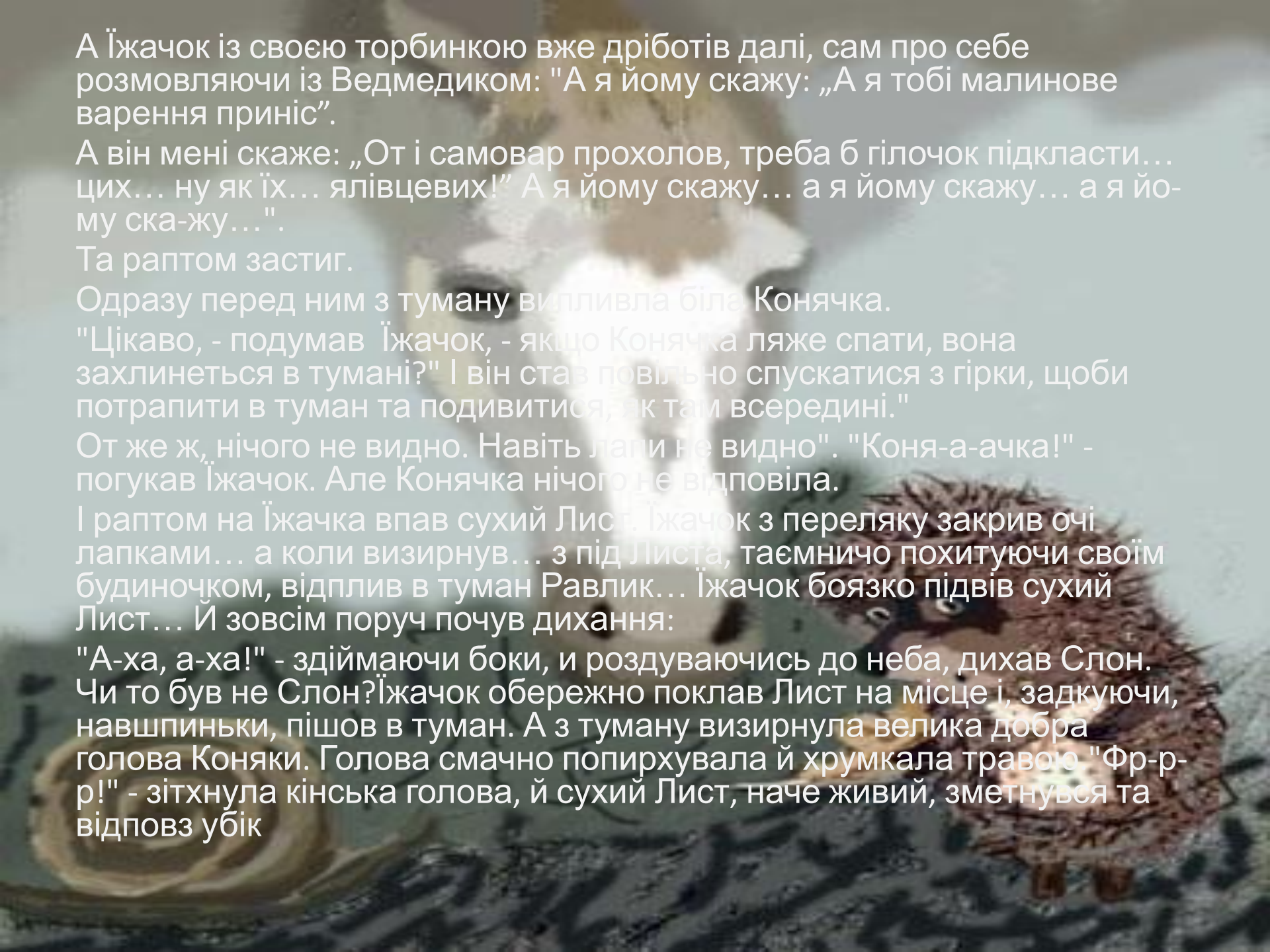

Щовечора Їжачок приходив до Ведмедика в гості рахувати зірки. Вони сідали на колоду та, посьорбуючи чай, дивилися на зоряне небо. Воно висіло над дахом, одразу за димарем. Праворуч від димаря були Ведмедикові зірки, а ліворуч - Їжачкові.

Спочатку Їжачок йшов полем, де його оточила зграйка нічних метеликів, потім увійшов у сосновий ліс. А коли вийшов, за ним вже крався Пугач, розчепірівши крила. Та Їжачок його не помітив. Він ніс Ведмедикові малинове варення та дивився в небо.

"Зірка!" - раптом зупинився Їжачок. Пугач ледве не налетів на нього та теж втупився в небо. "І в калюжі Зірка..." - сам до себе мовив Їжачок, побачивши її відбиток.

Пугач теж нахилився над калюжею, але нічого, крім себе, не побачив, та, розсердившись, розпушив своєю мохнатою лапою воду.

A close-up photograph of a bear's face, looking directly at the camera. The bear's fur is brown and shaggy. The background is a soft, out-of-focus misty forest scene with trees and a path.

А Їжачок із своєю торбинкою вже дріботів далі, сам про себе розмовляючи із Ведмедиком: "А я йому скажу: „А я тобі малинове варення приніс”.

А він мені скаже: „От і самовар прохолов, треба б гілочок підкласти... цих... ну як їх... ялівцевих!" А я йому скажу... а я йому скажу... а я йому скажу..."

Та раптом застиг.

Одразу перед ним з туману випливла біла Конячка.

"Цікаво, - подумав Їжачок, - якщо Конячка ляже спати, вона захлинеться в тумані?" І він став повільно спускатися з гірки, щоби потрапити в туман та подивитися, як там всередині."

От же ж, нічого не видно. Навіть лапи не видно". "Коня-а-чка!" - погукав Їжачок. Але Конячка нічого не відповіла.

І раптом на Їжачка впав сухий Лист. Їжачок з переляку закрив очі лапками... а коли визирнув... з під Листа, таємничо похитуючи своїм будиночком, відплив в туман Равлик... Їжачок боязко підвів сухий Лист... І зовсім поруч почув дихання:

"А-ха, а-ха!" - здіймаючи боки, и роздуваючись до неба, дихав Слон. Чи то був не Слон? Їжачок обережно поклав Лист на місце і, задкуючи, навшпиньки, пішов в туман. А з туману визирнула велика добра голова Коняки. Голова смачно попирхувала й хрумкала травою "Фр-р-р!" - зітхнула кінська голова, й сухий Лист, наче живий, зметнувся та відповз убік

Десь вдалині задзвеніло й раптом - "В-з-з-з!" - над головою Їжачка метнувся та миттєво зник Кажан. Їжачок навіть не встиг злякатися, а навколо нього затріпотіла, засріблилася легка зграйка Нічних Метеликів.

"Хе-хе-хе-хе-хе!" - передражнив Їжачок і навіть побіг за ними, підстрибнув, замахав лапами, уявляючи себе Нічним Метеликом, та раптом завмер, притискаючи торбинку...

З туману, наче з віконця, визирнув Пугач, гухнув: "Угу! У-гу-гу-гу-гу-гу!.." та розчинився в тумані.

"Псих", - подумав Їжачок, підняв суху палицю та, обмацуючи нею туман, рушив вперед.

Палиця, як сліпа, блукала в темряві, доки не вперлась в щось тверде.

"Тук-тук!" - постукав Їжачок.

Поклав торбинку та, перебираючи по палиці лапами, побачив перед собою дерево з величезним дуплом.

"Е-ге!" — обережно видохнув в дупло Їжачок.

"У-у-у-у!" - загуло дерево. Їжачок позадкував і раптом згадав про торбинку.

Він метнувся назад, оббіг дерево, крутнувся на місці... торбинки не було. Дерево повільно затягло туманом. Їжачок лишився сам.

"Ї-і-жа-а-чо-о-о-о-к!" - наче з краю землі долинув чийсь голос.

Туман згущувався навколо Їжачка. Їжачок зірвав травинку, на якій сидів Світлячок, та, високо піднявши її над головою, наче зі свічкою, нахилиючись та вдивляючись собі під ноги, пішов в тумані.

Дерева, як щогли, танули у млі. Світлячок - маленький зелений вогник - ледве-ледве жевріючи, похитувався в тумані, освітлюючи шлях.

Але й він впав у траву та згас. Стало зовсім темно.

Туман закружляв навколо Їжачка. І Їжачок побіг. Йому здавалось, що з туману за ним женеться великий Равлик, Кажан, Пугач... дихає Слон, сиплеться Лист с дерева.

Їжачок впав у траву та накрив лапами голову.

Але тут з туману з'явився Собака. Він поклав перед Їжачком торбинку, позіхнув на всю свою собачу пащу та зник в тумані.

Здалеку долинув голос Ведмедика:

"Ї-ї-жа-а-чо-о-о-к!"

"О-го-го-го-го!" -рвонув на голос Їжачок, та раптом - був-тих! - впав в воду.

"Я - в річці, -й зцепенів від страху Їжачок, та трохи почекавши, вирішив - нехай ріка сама несе мене".

Він глибоко зітхнув, та річка понесла його вниз течією.

Високо в небі горіли зорі, над ним пропливла голова Коняки, десь далеко тоненько грала музика...

"Я зовсім промок. Я скоро потону", - подумав Їжачок.

Раптом хтось торкнувся його задньої лапи.

"Вибачте... - безмовно спитав Хтось, - хто Ви та як сюди потрапили?"

"Я - Їжачок, - теж безмовно відповів Їжачок, - я впав в річку".

"Тоді сідайте мені на спину, - безмовно промовив Хтось, - я відвезу вас на берег". Їжачок сів на Чиюсь широку слизьку спину и через хвилину опинився на березі.

"Дякую!" - вгос промовив Їжачок.

"Нема за що!" - безмовно відповів Хтось, кого Їжачок навіть не бачив, й зник у хвилях.

Їжачок з торбинкою сидів на колоді та дивися прямо перед собою застиглими очима.

Почулися чийсь квапливі кроки.

"Їжачок! Де ж ти був? - гепнувся поруч рядом задиханий Ведмедик, - я гукав, гукав, а ти не відгукувався!.."

Їжачок нічого не відповів. Він тільки трохи скосив очі вбік Ведмедика...

"Я вже й самовар на ганку роздув, крісло плетене присунув, щоб зручніше зірки рахувати було... от, думаю, зараз прийдеш, сядемо, питимемо чай, з малиновим варенням, ти ж малинове варення несешь, так? А я й самовар роздув й гілочок... цих... ну як їх?"

"Я-лів-це-вих", - повільно підказав Їжачок .

"Ялівцевих! - Зрадів Ведмедик, - щоб димок пах... Та... та... та... та... Та хто ж крім тебе зірки лічитиме?!"

Ведмедик все говорив, говорив, А Їжачок думав:

"Все ж-таки добре, що ми знов разом".

А щё Їжачок думав про Конячку:

"Як вона там, в тумані?.."